

EVANGELII MARKAN MÖDHE

(Oteged. Vepsäks om kändnu Nina Zaiceva)

1, 1–20

Hüvä vest' Iisusan Hristosan polhe, Jumalan Poigan polhe, mäneškanzi ninga: Jumalan sanankandajiden kirjutusiš oma mugomad Jumalan sanad:

*Minä oigendan vestinkandajan edel sindai,
hän vaumištub ten sinun edes.
Kirgujan än' kulub rahvahatomas mas:
Puhtastagat Ižandale te,
tehkat oiktoikš hänele tehuded!*

I oli muga. Joan valati rahvahatomas mas i saneli, miše rahvahale tarbiž kărautas grăhkišpäi i valatadas, miše heiden grăhkăd oliži păsttud. Hănennoks tuli rahvast kaikiš Judejan agjoišpäi i Jerusaliman lidnaspăi. Hô avaižiba ičeze grăhkăd, i Joan valati heid Jordanjoges.

Joannal oli păl soba verbl'udan karvoišpäi i nahkvö vösijal, hän söi čirggăižid i mezjaižiden met. Hän saneli: «Minun jăl'ghe tuleb vägevamb mindai, minä en rohti kumartas i rušta hănen kengiden pagloidki. Minä olen valatanu teid vedel, a hän valatab teid Pühăl Hengel.»

Nenil päivil Iisus tuli Galilejan Nazaretan lidnaspăi, i Joan valati hăndast Jordanjoges. Konz Iisus libui vedespăi, Joan năgišti, kut rebitihe taivaz i Heng păzui Iisusan păle kut kühkjaine. Taivhaspăi kului än': «Sină oled minun armaz Poig, i sinunke om minun armastuz.»

Pigai necen jăl'ghe Heng vedi Iisusan rahvahatomha maha. Hän oli rahvahatomas mas nel'l'kümne päivăd, i soton kodvi hăndast. Hän eli sigă meczivatoiden keskes, i angelad pidiba hănes hol't.

Konz Joan oli tactud türmha, Iisus pördihe Galilejaha i saneleškanzi hüvăd vestid Jumalan valdkundan polhe. Hän saneli: «Se aig om tulnu, Jumalan valdkund om lähenu. Kăraukatoiš grăhkišpäi i uskkat hüvăhă vestihe!»

Konz Iisus astui Galilejajärven randadme, hän năgišti Simonan i hănen vellen Andrejan. Hô laskiba verkoid järvhe, sikš ku oliba kalanikad.

Iisus sanui heile: «Astkam minunke. Minä tegen teid mehiden kalani-koikš.» Hö sid'-žo jätiba ičeze verkod i läksiba Iisusanke. Päliči tekes-kustas Iisus nägišti Jakovan i hänen vellen Joannan, Zevedejan poigad. Hö-ki oliba venehes verkoid kohendamas. Iisus sid'-žo kucui heid-ki. Hö jätiba ičeze tatan Zevedejan i paukatud radnikoid veneheze i läksiba Iisusanke.

1, 29–39

Suimpertišpäi lähttes hö pigai tuliba Simonan i Andrejan kodihe. Jakov i Joan oliba mugažo ühtes heidenke. Simonan anop' venui sijal, hänel oli žar, i hänen polhe sanuiba kerdalaz Iisusale. Iisus mäni hänen-noks, oti kädes, abuti libuda. Kibu sid'-žo läksi Simonan anopespäi, i hän zavodi adivoičetada heid.

Ehtkoizel, konz päiväine oli lasknus, Iisusannoks todihe kaikid läžujid i mugomid, kenes eliba pahad hinged. Rahvaz kaikes lidnaspäi oli keradanus verajannoks. Hän tegi tervhikš äi mehid, kudambad läžuiba eraz-vuiččil kibuil, küksi äi pahoid hengid i ei andand heile pagišta, ved' hö teziba, miše hän om Messia.

Aigoiš homendesel, konz oli völ pimed, Iisus nouzi i läksi irdale. Hän mäni rahvahatomha tahoze i loiči sigä Jumalale. Simon i hänenke olijad läksiba ecmaha Iisusad i löuziba händast. Hö sanuiba hänele: «Kaik eciba sindai.»

No Iisus sanui: «Mängam nügüd' lähembaižihe külihe i lidnoihe. Minei tarbiž sinna-ki veda Jumalan sana, sen täht minä olen-ki tulnu.» Muga hän läksi i käveli kaikjal Galilejas, saneli Jumalan sanad äjiš suimpertiš i küksi pahoid hengid.

2, 13–28

Iisus läksi möst järven randale. Kaik rahvaz tuliba hänennoks, i hän openzi heid.

Sid' hän mäni siriči sijad, kus keratihe rahvahaspäi maröunan maksuid, i nägišti Levian, Alfejan poigan, kudamb istui sigä. Iisus sanui hänele: «Astu minunke.» Levi libui i läksi Iisusanke.

Sid' Iisus oli sömäs Levian kodiš. Sigä oli äi maksunkeradajid i tošt grähkhišt rahvast, kudambad söiba Iisusanke i hänen openikoidenke.

Mugošt rahvast oli äi neniden keskes, ked käveliba Iisusanke. I konz kaskištonopendajad i farisejad nägištiba necen, hö sanuiba hänen openikoile: «Kut hän söb i job ühtes maksunkeradajidenke i toižen grähkhižen rahvahanke?»

Iisus kulišti necen i sanui heile: «Tervhile ei tarbiž lekarid, vaiše läžujile. Minä en tulend kucmaha tozioiktoid, a tulin kucmaha grähkhižid käraudamhas Jumalaha.»

Joannan i farisejiden openikad pühütiba. Iisusal tuldihe küzumaha: «Mikš Joannan i farisejiden openikad pühütaba, a sinun openikad ei pühütagoi?»

Iisus sanui: «Ved' ei voigoi sajan adivod pühütada, konz ženih om völ heiden keskes! Sihesai, kuni ženih om heiden keskes, hö ei voigoi pühütada. No tuleb se-ki aig, konz ženih ottas heilpäi, i siloi, nenil päivil hö pühütaškandeba. Niken ei pane paikad udes kanghaspäi hudraha sobaha, ika konz uz' paik ištuse, ka reig linneb völ suremb. Mugažo niken ei vala ut vinad vanhoihe nahkastijoihe. Siloi vin rebitab nahkan, i vin i astijad travišoiš. Ei, uz' vin tarbiž valada uzihe nahkastijoihe.»

Iisus astui kerdan sobatan, lebupäivän, vil'l'pöudon röunadme, i hänen openikad asttes zavodiba katkoida tähkid. Siloi farisejad sanuiba hänele: «Kacu, mikš sinun openikad tegeba sobatan sidä, midä ei sa tehta?»

No Iisus sanui heile: «Jose tö nikonz et olgoi lugenuded, midä David tegi, konz hänele i hänen mehile tegihe näl'g, a heil ei olend nimidä? Hän mäni Jumalan pühäkodihe, konz Aviafar oli ülembaižen papin, oti lebid, kudambid oli pandud altarile i kudambid ei sand söda nikenele toižele, vaiše papile, a David söi iče i andoi nenile-ki, ked oliba hänenke.»

I Iisus völ sanui heile: «Sobat, lebupäiv, om mehen täht, a ei mez' ole sobatan täht. I muga Mehen Poig om sobatan-ki ižand.»

3, 13–19

Sid' Iisus libui mägele. Hän kucui ičezennoks nenid, keda hän iče tahtoi, i hö tuliba hänennoks. Iisus valiči heišpäi kaks' tošt kümne mest, miše hö oližiba kaiken ühtes hänenke i miše hän jäl'ges oigendaiži heid vemha rahvahale Jumalan sanad, i andaiži heile valdan tehta tervhikš läžujid i küksta pahoid hengid.

Hö oliba: Simon, kudamban hän nimiti Petraks, Jakov i hänen vel'l' Joan, Zevedejan poigad, kudambile hän andoi nimen Voanerges – se om: jumalanjurun poigad –, Andrei, Filip, Varfolomei, Matvei, Foma, Alfejan poig Jakov, Faddei, Simon Kananit i Juda Iskariot, kudamb möhemba möi händast.

4, 1–41

Kerdan Iisus möst openzi järven randal. Ümbri hänes kogozihe muga äi rahvast, miše hänele pidi mända veneheze. Hän istui venches järvel, i kaik rahvaz oli randal.

Hän openzi heid ozoitezstarinoil äjihe azjoihe. Ninga hän heid openzi: «Kulgat! Mez' läksi semendamha. I konz hän semenzi, tegihe muga, miše erased semned lanksiba teverhe, i lindud tuliba i söiba jüväd. Erased semned lanksiba kivimaha, kus semnile oli vähä mad. Nene semned teravas läksiba orahaižile, sikš ku ma ei olend süvä. No konz päiväine paštaškanzi, orahaižed vänttuiba, i ku niil ei olend jurid, ned kuivehtuiba. Erased semned lanksiba ogahheiniden keskhe, ogahhein kazvoi i täpsi orahaižid, i villäd ei kazvand-ki. No erased semned lanksiba hüvähä maha. Ned läksiba orahaižile, kazvoiba i andoiba hüvän villän, eraz andoi koumekümne jüväd, eraz kuz'kümne, eraz sada jüväd.» I hän sanui: «Kenel oma korvad kulda, ka se kulgaha!»

Konz Iisus jäi ičeze ümbriolijoidenke i kahtentošt kümnen openikanke, hö küzuiba händast necen ozoitezstarinan polhe. Hän sanui heile: «Teile om anttud teta Jumalan valdkundan peitazjad. No toižile, irdpoližile, kaik tuleb vaiše ozoitezstarinoiden kal't, muga miše hö ičeze sil'mil kacula i ei nähkoi, ičeze korvil kuleba i ei el'gekoi. A ku hö käraudaižihe Jumalaha, siloi hö päzuižiba grähkišpäi.»

Sid' Iisus sanui: «Ku tö et voigoi el'geta necidä ozoitezstarinad, ka kut voit el'geta toižid ozoitezstarinoid? Semendai semendab sanan. Semen, kudamb oli semetud teverhe, om neniden mehiden polhe, kudambad kuleba sanan, no sid'-žo soton tuleb i tembaidab sen, mi oli semetud heiden südäimihe. Mugažo semenduz kivimaha oma nene mehed, kudambad kuleba sanan i ihastusenke kerdalaz otaba sen, no heil ei ole jurid, hö uskoba vaiše lühüdan aigan. Konz tuleb ahtištuz vai küksend sanan tagut, ka hö sid'-žo hül'gäidaba necen sanan. Semen, kudamb oli se-

metud ogahheiniden keskhe, znamoičeb nenid mehid, kudambad kuleba sanan, no nece sana ei to villäd, sikš miše necen elon holed, himo olda elokahan i toižed himod mäneba heiden südäimihe i täptaba necen sanan. No semenduz hüvähä maha znamoičeb nenid mehid, kudambad kuleba sanan i otaba sen südäimihe. Hö toba satust, eraz koumhekümnehe, eraz kudhekümnehe, eraz sadaha kerdha enamba.»

Iisus sanui: «Todas-ik lamp sen täht kodihe, miše panda se astijan alle vai magaduzsijan alle? Se pandas lampanpidimehe, miše näguiži! Ved' ei ole nimidä peitolišt, mi ei tuliži sil'mnägubale, ei voi nimidä peitta, miše sidä nikonz ei voiči nägištada. Kenel oma korvad kulda, ka se kulgaha.»

I hän sanui heile: «Homaikat, midä kulet. Miččel märal tö märičet, sil teile-ki märitaškatas, da völ pälpäi-ki pandas teile, kundlijoile. Kenel om, sille anttas, no kenel ei ole, sil ottas se-ki, midä hänel om.»

Iisus sanui: «Mugoine om Jumalan valdkund. Mez' semendab semnen maha. Hän magadab öl i heraštub kaiken toižel päiväl, a semen mäneb orahaižele i kazvab, hän ei teda kut. Ma iče tob satust, ezmäks seikhen, sid' tähkan, sid' täuded jüväd tähkas. I pigai, konz vil'l' om küps, hän oigendab sirpin, sikš ku rahnmižen aig om tulnu.»

Völ Iisus sanui: «Min karččine Jumalan valdkund om? Miččel ozoitezstarinal voiči ozutada sidä? Se om kuti gorčicansemen. Konz gorčicansemen semetas maha, se om henomb kaikid toižid semnid mirus, no sen taimen libub maspäi i kazvab surembaks kaikid toižid, midä linmal kazvab. Sil oma mugoižed sured oksad, miše taivhan lindud voiba tehta ičeze pezad niiden oksiden kuvahaižihe.»

I hän saneli rahvahale Jumalan sanad äjil mugoižil ozoitezstarinoil severdan, miverdan hö voiba kundelta. Ozoitezstarinoita hän ei pagizend heile, no ičeze openikoile hän nevoi kaiken kesknezo.

Sen päivän ehtal Iisus sanui openikoile: «Nügüd' lähtkam toižele randle.» Openikad pästiba rahvahan i ištuihe veneheze, kus ištui jo Iisus. Toižid-ki venehid läksi hänenke.

Ühtnägoi libui sur' tullei, i lainhed löihe üliči venehen laidoiš, i veneh zavodi täuttas vedel. No Iisus magari venehen peras põluz pän al. Openikad heraštoitiba händast i sanuiba: «Opendai, ed-ik holdu siš, miše mö uptam!»

Siloi hän libui, kel'di tulleid i käksi järvele: «Tüništu, tule hilläks!» Tullei tüništui, tegihe lujas tün'. Iisus sanui heile: «Mikš tö muga varaidat? Kut teil ei ole uskondad?» Siloi hö pöl'gästuiba völ-ki enamban i küzeliba toine tošt: «Kenak nece mez' om? Tullei i lainhed-ki kundleba händast.»

5, 21–43

Konz Iisus pördihe venehel järven toizele randale, hänennoks kerazihe äi rahvast. Konz hän oli völ järvenrandal, sinna tuli eraz suimpertin pämez', kudamban nimi oli Jair.

Nägištades Iisusan, mez' lanksi hänen jaugoihe i lujas pakičeškanzi: «Tule, minun tütar om jo surmankündusel. Pane käded hänen päle, ka hän tegese tervheks, ei kole.» Iisus läksi mehenke, i heiden jäl'ghe astui äi rahvast, hö kaik tungihe hänennoks.

Sigä oli völ naine; händast mokiči verenvodand jo kaks'toštkümne vot. Hän äjan tirpoi äjiš lekarišpäi i pidi jo kaiken ičeze kodielon. No hänele ei tehnu paremba, vaiše hondomba. Hän oli kulnu Iisusan polhe, i nügüd' hän tungihe neciš sures rahvazkogos Iisusan taga i kosketi hänen sobad.

Naine meleti: «Ku voin kosketada vaiše hänen sobad, ka siloi minä tervehtun.»

I sid'-žo hänel veri azotihe, i hän riži hibjas, miše tegihe tervheks neciš kibuspäi.

Sen-žo aigan Iisus-ki riži ičesaze, miše hänespäi oli lähtnu väged. Hän kärauzihe neciš rahvazkogos i küzui: «Ken kosketi minun sobid?» Openikad sanuiba hänele: «Sinä näged, miččes rahvazkogos oled, i küzud: ken kosketi mindai?»

No Iisus kacui ümbrize, miše nägištada sen, ken necen oli tehnu. Naine säreganzi pöl'gästusiš, hän tezi, midä om hänele tehnu. Hän tuli Iisusannoks, lanksi hänen edehe i sanui kaiken toden. Iisus sanui hänele: «Tütrudem, sinun uskond tegi sindai tervheks. Mäne tünäs, sinä linned terveh sinun kibuspäi.»

Konz Iisus völ pagiži, todihe suimpertin pämehele kodišpäi vest': «Sinun tütar koli. Mikš völ mokičed opendajad?» Necen kulištades Iisus sid'-žo sanui pämehele: «Ala varaida, vaiše usko.»

Hän ei käskend nikenele toizile mända hänenke, vaiše Petrale, Jakovale i Joannale, Jakovan vellele. Hö tuliba suimpertin pämehen kodinoks. Iisus nägišti äi kidastajad rahvast i kulišti itkun da suren voikun. Hän mäni kodihe i sanui: «Mikš tö muga lujas kidastat i voikat? Laps' ei ole kolnu, hän magadab.»

Erased nagraškanziba Iisusad. No hän küksi kaiked irdale, oti ičezenke lapsen tatan i maman i hänenke tulnuzid i mäni honusehe, kus laps' venui.

Hän oti last kädes i sanui hänele: «Talifa kumi!», mi znamoičeb «Neičukaine, sanun sinei: libu!» Kerdalaz neičukaine libui i käveleşkanzi; hän oli kaks'toštkümnevozne. Kaik, ked nägiba necen, lujas čudodelihe. Iisus käski kaikile, miše niken toine ei saiži tedoid necen polhe. Neičukaižele hän käski antta söda.

6, 1–6

Iisus läksi sigäpäi i tuli ičeze kodilidnaha, i openikad astuiba hänenke. Konz tuli sobat, hän opendaškanzi suimpertiš, i äjad, ked kundliba händast, čudodelihe i küzeliba toine tošt: «Kuspäi hän om sanu kaiken necen? Mitte om nece mel', kudamb hänele om anttud? Miččed oma nene sured tegod, kudambad tegesoiš hänen käziden kal't? Ei-ik hän ole se sauvoi, Marian poig, Jakovan, Josijan, Judan i Simonan vel'l'? Tägä hänen sizared-ki eläba, meiden keskes.»

I hö hül'gäižiba händast. Iisus sanui heile: «Nikus Jumalan sanankandajad muga ei alenzoitkoi, kut kodilidnas, ičižiden keskes i ičeze kodiš.» I hän ei voidn tehta sigä nimittuš sur't tegod, vaiše tegi tervhikš kuverz'-se läžujad, kudambiden päle pani ičeze käded. Hän nägi, miše rahvaz ei usko hänehe, i nece čudodeli händast. Hän käveli sid' külidme i openzi.

6, 14–56

Iisus kucui kaks'toštkümne openikad ičezennoks i oigenzi heid matkha kaksin. Hän andoi heile valdan küksta mehšpäi paganoid hengid. Hän ei käskend nimidä otta kerdale, vaiše kalun: ei šaugud, ei leibäd, ei rahad vöhö. Hö voiba panda jaugha sandalid, no ei sand panda päle kaht paidad.

I hän sanui heile: «Miččehe pert'he tulet, ka elägat sigä sihesai, kuni teile tarbiž lähhta sigäpäi. I ku ken-se ei pästa teid vai ei kundleşkande, ka lähktat sigäpäi i pudišttagat põlü jaugoišpäi todištuseks, miše hö oma värnikad Jumalan edes. Todeks sanun teile: Sodomale i Gomorraale linneb kebnemb sudanpäivän, mi necile lidnale.»

I openikad läksiba matkha i saneliba, miše kaikile tarbiž kärautas grähkišpäi. Hö küksiba äi pahoid hengid, voidliba pühävoil äjid lähzujid i tehliba heid tervhikš.

Irodkunigaz-ki kulišti Iisusan polhe, kudamban nimi oli jo tetab kaikaljal. Hän sanui: «Nece mez' om-ki Joan Valatai, kudamb eläbzui kollijoišpäi, sen tagut hän tegeb-ki nene sured tegod.» Toižed sanuiba, miše nece om Ilja, toižed, miše Jumalan sanankandai, mugoine kut toižed-ki Jumalan sanankandajad. Konz Irod kulišti sen, hän sanui: «Nece om Joan, kudambal minä käskin čapta pän, hän om eläbzunu.»

Nece Irod oli käsknu tabata Joannan, panda händast čapihe i tacta türmhä. Necen hän oli tehnu ičeze vellen Filippaan akan Irodiadan tagut. Irod oli nainu Irodiadal, no Joan oli sanunu hänele: «Sinei ei sa eläda ičeiz vellen akanke.» Irodiada ei navedind Joannad i tahtoi rikta händast, no ei voidnd. Ved' Irod varaizi Joannad i tezi, miše Joan om oiged i pühä mez', i sikš kaiči händast. Hän äjan tegi kundeltes Joannad i navedi kundelta händast.

I tuli mugoine aig, konz Irodiada voi tehta, midä tahtoi. Ičeze sündundpäivän Irod tegi praznikan ičeze ülembaižile mehile, saldatoiden pämehile i Galilejan elokahile mehile. Irodiadan tütär tuli siloi sinna i tancui, mi oli mel'he Irodale i hänen adivoile.

Kunigaz sanui neiččele: «Pakiče minai, midä tahtoid, sen minä sinei andan.» I hän andoi vahvan sanan: «Hot' midä minai pakiče, sen minä sinei andan, hot' pol' mad-ki.» Neižne mäni irdale i küzui mamalaz: «Midä minei pakita?» Mamaze sanui: «Pakiče Joan Valatajan pä.»

Neižne rigehti tagaze kunigahannoks i sanui: «Tahtoin, miše sinä andaižid minei sid'-žo astijal Joan Valatajan pän.» Kunigaz tuli pahaze mel'he, no ku hän adivoiden aigan oli toivotanu sen vahvas, ka ei voidnd otta ičeze sanoid tagaze. Hän sid'-žo oigenzi saldatan i käski toda Joannan pän. Saldat mäni türmhä i čapoi Joannal pän. Sid' hän toi pän astijal i andoi neiččele, a neižne andoi pän mamaleze.

Konz Joannan openikad kulištiba necen, hö tuliba otmaha hänen hibjan i paniba maha.

Apostolad kogozihe Iisusannoks i sanuiba hänele kaiken, midä hö oli ba tehnu ded i kut opendanuded. Hän sanui heile: «Astkat minunke rahvahatomha tahoze, i lebaikatoiš.» Äi rahvast tuleskeli kaiken aigan, i openikoil eskai ei olend aigad söda-ki. Muga hö läksiba venehel rahvahatomha tahoze, miše olda üksnäze. No rahvaz homaiči, kut hö läksiba matkaha.

Äjad tundištiba heid, joksiba kaikiš lidnoišpäi sinna, ehtiba tulda aigemba heid-ki i kogozihe hänennoks. Konz Iisus läksi venehepäi i nägišti kaiken necen rahvahan, hänele tegihe žal' heid, sikš ku hö oliba kuti lambhad paimneta.

Hän zavodi opeta heid äjihe azjoihe. Konz zavodi ehttuda, openikad tuliba hänennoks i sanuiba: «Nece om rahvahatoi taho, a om jo möhä. Pästa heid, miše hö läksižiba lähembaižihe pertihe i külihe ostmaha ičeze leibäd, ved' heil ei ole nimidä sömäd.» «Antkat tö heile söda» – virki Iisus. Hö sanuiba hänele: «Pidab-ik meile mända ostmaha kahtel-sadal dinarijal leibäd i antta heile söda?» Iisus küzui: «Äjak leibäd teil om? Mängat kacmaha.» Hö tedištiba i sanuiba: «Viž leibäd i kaks' kalad.»

Iisus käski ištutada rahvast kogozihe vihandale norme. Rahvaz ištuihe kogozihe, sada i vižkümne mest kogos. Sid' hän oti ned viž leibäd i kaks' kalad, kacuhti ülähäks taivhaze i kiti Jumalad. Hän lohkaži leibäd i andoi supalad ičeze openikoile, i hö jagoiba rahvahale. Mugažo hän jagoi kaikile nene kaks' kalad. Kaik söiba külläks. I keratihe leibpaloid da kalan jändusid kaks'tošt kümne täut puzud. Sömäs oli olnu lüz vittuhad mužikad.

Teravas sen jäl'ghe Iisus käski openikoile ištta veneheze i mända toiže randale, Vifsaidahapäi, kuni hän pästab rahvahan. Hän sanui heile kaiked hüväd i läksi mägele loičmaha. Konz tuli eht, veneh oli jo kesk järved, a Iisus oli üksnäze mägel. Hän nägi, miše openikoile oli jüged souta vasttulleihe. Ön nelländen varjoičendaigan hän tuli vetme heiden-noks i tahtoi mända siriči heid. Konz hö nägištiba, miše hän astub vetme, hö meletaškanziba, miše heile se ozutihe, i kidastaškanziba. Hö kaik nägiba händast i pöl'gästuiba.

No sid'-žo Iisus zavodi pagišta heidenke: «Olgat tünäd, nece minä olen. Algat varaikoi.» Hän istuihe heidennoks veneheze, i tullei tünistui. Openikad jalos čududelihe i kacuiba hänehe avoin suin. Hö ei el'gendanugoi, midä oli tehnuš leibile, sikš ku heiden südäimed oliba völ mugoižed kovad.

Hö ehtatihe päliči järves, tuliba Gennisaretan maha i läksiba randha. Konz hö läksiba venehespäi, rahvaz sid'-žo nägišti, ken tuli, i joksten veiba necen vestin kaikjale. Sinna toskeltihe magaduzsijoil läžujid, konz kulištadihe, kus Iisus om.

I hot' kuna hän oliži männu, lidnaha, surhe vai penhe külähä, rahvaz toskeli läžujid irdale i pakiči hot' kosketada hänen sädon rounad. I kaik, ked kosketiba händast, tegihe tervhikš.

7, 1–30

Erased käskištonopendajad tuliba Jerusalmaspäi, i ühtes farisejidenke kogozihe Iisusannoks.

Konz hö homaičiba, miše erased hänen openikad söškanziba paganoil, pezmatomil käzil, ka hö lajiškanziba heid.

Ved' farisejad, kut i kaik evrejalaižed, eläba tatoiden käsköiden mödhe: hö ei sögoi nikonz pezmata käzid heiden uskondan käsköiden mödhe.

I konz hö tuleba bazaralpäi, ka hö ei sögoi čorskmata vet päle. Heil om äi toižid-ki käsköid, kudambiš hö pidäsoiš: jondastijoiden, savipadoiden, katliden i laučoiden pezemine heiden veron mödhe.

Sid' farisejad i käskištonopendajad küzuiba Iisusal: «Mikš sinun openikad ei elägoi tatoiden käsköiden mödhe, i söba pezmatomil käzil?»

Hän sanui heile: «Tö, koiverdelijad! Oikti endusti teiden polhe Isaija. Ved' Jumal om sanunu Pühiš Kirjutusiš:

*Nece rahvaz pidäb mindai
korktas arvov vaiše hulil,
no heiden südäin om edahan minuspäi.
Tühjan hö kumardasoiš minei,
ku opendaba ičeze opendushe,
rahvahal tehtud käsköihe.*

Tõ kärauzitõis Jumalan käskõspäi i elät rahvahal tehtud käskõiden mödhe: tõ pezet savipadad i jomastijad, i teget äi tošt-ki mugošt.» I hän võl sanui: «Mahtat tõ tehta tühjaks Jumalan käskõn, miše voižit eläda ičetoi käskõiden mödhe! Moisei om sanunu: ‚Ole hüvä ičeiz tatala i mamale!‘ i ‚Ken sanub pahad tatala i mamale, ka todeks händast tarbiž surmita.‘ No tõ sanut: ‚Ken sanub ičeze tatala vai mamale: Midä tõ tahtoit minuspäi sada, ka se om korvan, sen olen toivotanu Jumalale lahjaks.‘ I tõ et antkoi enamba hänele abutada ičeze tatala i mamale. Muga tõ eläden i opeten ezitatoiden käskõiden mödhe teget tühjaks Jumalan sanan. I äi tošt-ki tõ teget, mugošt-žo.»

Iisus kucui kaiken rahvahan ičezennoks i sanui: «Kulgat kaik mindai i el’gekat. Se, mi tuleb meheze irdalpäi, ei voi tehta händast paganaks, a se tegeb mehen paganaks, mi tuleb hänen südäimespäi irdale. Kenel oma korvad kulda, ka se kulgaha!»

Konz Iisus läksi rahvahan keskespäi i tuli kodihe, openikad pakičiba händast sel’genzoitta nene ozoitezsanad. Hän sanui heile: «Olet-ik tõ-ki mugoizhed el’getomad? Et-ik voigoi el’geta, miše se, mi tuleb meheze irdalpäi, ei voi tehta händast paganaks? Se ei mäne hänen südäimehe – se mäneb vacha, i sigäpäi irdale i sil kaik sõm’ puhtastase.» I hän sanui võl: «Mi tuleb mehen südäimespäi irdale, se tegeb händast paganaks. Ani mehen südäimespäi lähteba pahad meletused, verhan akanke magadamine, vedeluzelo, rikond, vargastuz, ažlakuz’, pahuz’, manitelend, kebn elo, kadehsil’ m, pahad sanad Jumalad vaste, ülendeluz, meletomuz’. Kaik nece paha lähteb mehen südäimespäi i tegeb händast paganaks.»

Iisus läksi sigäpäi Tiran i Sidonan tahoze. Hän mäni ühthe pert’he i tahtoi olda tundmatoman, no ei voind jäda. Hänen polhe kulišti üks’ naine, kudamban tütres eli pagan heng, i naine tuli hänennoks i lanksi hänen jaugoihe. Hän ei olend evrejalaine, a oli Sirian finikialaine.

Hän pakičeskanzi Iisusad küksta pahan hengen hänen tütrespäi, no Iisus sanui: «Anda ezmäi lapsile sõda külläks. Ei ole hüvä otta lapsil leibäd i antta sidä koiraižile.» Naine sanui: «Hüvä opendai, ved’ koirad-ki voiba stolan al sõda leibmuruid, kudambad lankteba lapsilpäi.» Siloi Iisus sanui hänele: «Ku ninga sanuid, mäne. Paha heng om lähtnu sinun tütrespäi.» Naine tuli kodihe i nägišti, miše paha heng oli lähtnu lapsespäi. Hän venui sijal.

8, 1–21

Nenil päivil kerazihe ani äi rahvast, i heil ei olend nimidä söda. Iisus kucui openikoid ičezennoks i sanui: «Minei om žal' necidä rahvast. Hö oma minunke jo koume päiväd, a heil ei ole nimidä söda. Ku oigendan heid kodihe näl'gäl, ka hö väzuba tel. Erased heišpäi oma tulnuded edahanpäi-ki.» Openikad sanuiba hänele: «Kuspäi tägä rahvahatomas mas ken-ni voiži sada leibäd, miše heid kaikiđ sötta?» «Kuverz' teil om leibäd?» – Iisus küzui. Hö sanuiba: «Seičeme.»

Iisus käski rahvahale ištta maha. Sid' hän oti nene seičeme leibäd, kiti Jumalad, lohkaži leibäd i andoi palad openikoile, miše hö jagažiba. Openikad jagoiba leibäd rahvahan keskes. Heil oli mugažo kuvertse kalašt. Iisus kiti Jumalad kalas i käski jagada ned-ki. Rahvaz söi külläks, i jänuzid supaloid keratihe seičeme puzud. Söjid oli lüz nellädtuhad. Iisus pästi heid i kerdalaz ištuihe openikoidenke veneheze i läksi Dalmanufan tahoze.

Erased farisejad tuliba i zavodiba ridelta Iisusanke. Hö tahtoiba kodvda händast i pakičiba hänel tundmuztegod, kudamb tuliži taivhaspäi. Iisus hengahti süväs i sanui: «Mikš nece rahvaz pakičeb tundmuztegod? Todeks sanun teile: necile rahvahale ei antkoi mugošt tundmuztegod.» I hän jäti heid, ištuihe möst veneheze i läksi toižele randale.

Openikad oliba unohtanuded otta leibäd kerdale. Heil oli venehes vaiše üks' leibäpärp. Iisus käski heile: «Olgat herkhil! Varaikat farisejiden muigotest i Irodan muigotest.» No hö pagižiba kesknezoi: «Meil ei ole leibäd.»

Iisus homaiči necen i sanui: «Mikš tö pagižet siš, miše teil ei ole leibäd? Et-ik tö völ-ki el'gekoi, et tärtkoi? Oma-k teiden südäimed völ-ki kovidunuded? Oma ved' teil sil'mäd, et-ik tö nähkoi? Oma ved' teil korvad, et-ik tö kulgoi? I et-ik tö mušttoi: konz jagoin ned viž leibäd videletuhale mehele, äjak täut puzud supaloid tö kerazit?» «Kaks'toštkümne», hö sanuiba. «A konz jagoin ned seičeme leibäd nelläletuhale? Äjak täut puzud supaloid tö siloi kerazit?» Hö sanuiba: «Seičeme.» Iisus sanui heile: «Kutak tö et el'gekoi?»

